

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **K. M.**

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 207 § 1a k.k.
i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3
k.p.k.),

w dniu 4 lipca 2024 r., kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 7 grudnia 2023 r., IV Ka 970/23

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Szamotułach

z dnia 19 maja 2023 r., sygn. akt II K 1113/20

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
- 2) obciążyć K. M. kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne;
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. – Kancelaria Adwokacka w S., kuratora małoletnich K. i K.1. M. - 369 zł (trzysta sześćdziesiąt dziewięć) - w tym 23% VAT - za sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na kasację w imieniu małoletnich pokrzywdzonych.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Szamotułach, wyrokiem z 19 maja 2023 r., skazał K. M. za poszczególne występkę: z art. 223 § 1 k.k. w zw. z art. 224 § 2 k.k. na karę roku pozbawienia wolności i z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 207 § 1a k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności i orzekł karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Po rozpoznaniu apelacji obrońcy i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego K. S. (wcześniej M.) Sąd Okręgowy w Poznaniu, wyrokiem z 7 grudnia 2023 r., podniósł wymierzoną skazanemu karę za drugie przestępcze zachowanie do 2 lat pozbawienia wolności i podwyższył wymierzoną mu karę łączną do 2 lat i 6 miesięcy.

Wyrok Sądu odwoławczego zaskarżył w całości kasacją obrońca. Zarzucając rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na niepełnym i nienależytym rozważeniu zarzutów apelacyjnych oraz art. 182 § 1 k.p.k. w zw. z art. 186 § 1 k.p.k. wniósł o „uchylenie zaskarżonego orzeczenia i wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Poznaniu.”

W pisemnych odpowiedziach na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w Poznaniu i pełnomocnik małoletnich oskarżycieli posiłkowych zażądali jej oddalenia jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Analiza motywacyjnej części zaskarżonego wyroku dobitnie zaświadczała, że Sąd *ad quem* rozważył wszystkie podniesione w apelacji zarzuty. W sposób nader wnikliwy i przekonujący wykazał, dlaczego zastrzeżenia sformułowane w środku odwoławczym obrońcy co do oceny zeznań pokrzywdzonych oraz świadków nie mogły być uwzględnione. Na uwagę zasługiwał fakt, że w zwykłym środku odwoławczym nie został podniesiony zarzut z art. 182 § 1 k.p.k. w zw. z art. 186 § 1 k.p.k. w związku z tym, skoro Sąd odwoławczy nie miał szans odniesienia się do tak postawionego zarzutu w apelacji a zarazem nie dokonywał własnej, odmiennej od poczynionej na etapie Sądu *meriti* oceny dowodów i nie zmieniał ustaleń faktycznych to nieuprawnione było wskazanie powyższego uchybienia kasacyjnego. Dla porządku należy wskazać stronie, że K. S. (wcześniej M.) i K.

M.1złożyły zeznania przed Sądem pierwszej instancji, a ich depozycje uzyskały oparcie w relacjach funkcjonariuszy oraz A. G. .

Uznając za zbyteczne powtarzanie wszechstronnych i wyczerpujących wywodów Sądu odwoławczego oraz trafnych uwag zamieszczonych w odpowiedziach na kasację (słusznie oskarżyciel publiczny zauważył, że skarżący w istocie zmierzał do obejścia ustawowego zakazu podnoszenia w kasacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych), Sądowi Najwyższemu nie pozostawało nic innego, jak tylko oddalić kasację w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[J.J.]

[ał]